

Op een berg hopen

“Ik wil die berg kopen,” zei Jan Dirkszoon.

“Nee, ik wil die berg kopen,” zei Dirk Janszoon.

En zo stonden zij te ruziën bij de bergenverkoper. “Heren heren nou toch,” sprak de verkoper met de hoop de boel te sussen, maar tevergeefs.

“Mij komt die berg toe,” stelde Jan Dirkszoon, “in Nederland is een schromelijk tekort aan fatsoenlijke bergen en deze berg is een bijzondere fraaie. Een aanwinst voor mijn tuin en de rest van de omgeving.”

“Nee, mij komt die berg toe,” verklaarde Dirk Janszoon, “ik wil hem graag voor mezelf houden. Er zijn bergen zat in de wereld en ik wil er nu eindelijk eentje voor mezelf.”

Ze probeerden beiden de verkoper te kelen om hun argumenten daarmee kracht bij te zetten. Als jullie het niet erg vinden, laten we deze heren even hun gang gaan en verplaatsen wij ons naar de heuvelverkoper. Die had die dag nog geen aanloop gehad, evenals de twee dagen ervoor. Dat was maar goed ook, want hij was feitelijk uitverkocht en zijn groothandel leverde niet meer. Daarom verplaatsen wij ons de molshopenverkoper. Die had ook te maken met zeer beperkte klandizie. Hij was al zover dat hij de reclame van de dag had aangescherpt tot 'vier halen, drie betalen' en gratis mol plus tien procent kassakorting bij contant afrekenen. Het wilde nochtans niet vlotten met de handel. Zijn laatste klant, meer een kijker dan een koper, had hem nog “veel handel” toegewenst, maar dat bleek een beroepssarcasme te zijn geweest, dus een goudenbergenbelover. Dat was de molshopenverkoper in het verkeerde keelgat geschoten en hij had die klant zijn cursus 'samowar vlechten' naar diens hoofd gesmeten. Gemist natuurlijk, want verkopers kunnen niet gooien.

vijf-9-2006